

Félre a párt- és népellenes demagógiával

A DISZ Petőfi Körében legutóbb lezajlott események és a Központi Vezetőség határozata után, természetesen vetődött fel a kérdés —, hogy látjuk mi Tolna megyei újságírók, fiatal értelmiségiek azokat az eseményeket, amelyek az elmúlt hét csütörtök estéjén a Néphadsereg Központi Tiszti Házában lezajlottak. Mindenek előtt meg kell mondanunk, hogy nemcsak az értelmiség, hanem az egész nép gondjáról kell szólnunk és mi, a sajtó munkásai eddig is beszéltünk és ezután is beszélünk ezekről, de ugyanakkor határozottan állítjuk, hogy a lázító fecsegés nem viszi előre a demokrácia ügyét. Miről van szó? Azok, akik olcsó demagógiával a párttól féltik a magyar demokráciát, azok a munkásosztály, a parasztság, az egész magyar dolgozó nép kezéből akarják kivenni a hatalmat. Akik napjainkban új forradalomról fecsegnek, azok ellenforradalmat követelnek.

Mi nem tagadjuk, hogy az elmúlt évek során a személyi kultusz légkörében életünk, fejlődésünk, szocialista átalakulásunk számos területén hibák történtek. De a hibákat gyorsan csak úgy javíthatjuk ki, ha a demokrácia minden híve szorosán összefog és minden magyar dolgozó támogatja a pártot a XX. kongresszus szellemének hazai megvalósításában. Meg kell mondanunk, hogy akik a Petőfi Kör előadói emelvényéről a „nép bajairól” siránkoztak, egyetlen egy javaslatot sem adtak arra, hogyan lehetne a hibákon segíteni, hogyan léphetnénk előre a magyarság összefogásának, a szocialista társadalom erősítésének útján. És ez a jellemző az üres hibákban vájkáló demagógokra. Mélységesen elítéljük azokat, akik a hibák egyoldalú tálalásával igyekeznek hangulatot teremteni a párt és munkásmozgalom ellen. És hiába hangoztatják segítő szándékukat — minden dolgozó ember előtt nyilvánvalóvá vált, hogy a párt rágalmozásával, a Központi Vezetőség tekintélyének aláásával sötét kalandor terveiknek igyekeztek híveket toborozni, és saját klikkjük önző érdekeit emelték a magyar nép érdekei fölé. Világosan látjuk kikkel van dolgunk. Mondhatnánk úgyis, hogy végre kibújt a szög a zsákból. A magyar nép, a magyar munkásosztály eddig sem a demagóg jelszavak hirdetőitől várt orvoslást meglévő bajaira. A dolgozó parasztság és a fiatal népi értelmiség a munkásokkal együtt jól tudja, hogy nem a félresikerült közepszerű tehetségek — a magukat „népbarátnak” nevező írók, újságírók és közgazdászok — osztottak földet a parasztnak, nem ezek vitték diadalra a munkások és az értelmiség ügyét... Nem ezek a mai

rágalmazók és fecsegők vállalták az új Magyarország felépítésének gondját és felelősségét. A zavart keltő és a zavarosban halászó demagógoktól csak zűrzavart és nyomort várhat a magyar nép. A nyomorból elégünk volt, ez nem kell egyetlen magyar dolgozónak sem, és azt is világosan kell látni minden zavarkeltőnek, hogy a munkások és a parasztok és a népi értelmiség ezután is a párttól várja időszerű gondjainak megoldását. Ezután is ahhoz a párthoz fordul bizalommal, amely párt a második világháború után helyes utat mutatott a magyarságnak.

Hogy ez mennyire így van, bizonyítja az a tény, hogy míg e Petőfi Körben a sajtószabadság vitájának címkéje alatt ellenforradalomra lázítottak egyes, magukat „marxistának” nevező budapesti polgárok, addig azok, akik nevében arcátlanul fecsegték — a munkás, a paraszt és értelmiségi fiatalok becsülettel dolgoznak.

A mi nevünkben ne merészeljen senki sem rágalmazni a magyar demokráciát és a Magyar Dolgozók Pártját. Tudjuk mi nagyon jól bajainkat — jobban ismerjük, mint a déri taborok, tardos taborok és azok akik mögöttük állnak.

Elsősorban azért helyeseljük a Központi Vezetőség határozatát és ismerve megyénk fiatal értelmiségének és ifjómunkásainak életét, véleményét, rájuk támaszkodva csak azt mondhatjuk, hogy a fiatal magyar értelmiségre és a munkás-paraszt ifjúságra számíthat a párt. Élesen elhatároljuk magunkat azoktól, akik olcsó demagóg frázisokkal ennek az ifjúságnak nevében merészeltek fecsegni. Mi a XX. kongresszus szellemében szót akarunk érteni minden magyar dolgozóval. Eddig is megvitattuk és ezután is meghallgatunk mindenkit, aki hasznos javaslattal segíti előre a magyar népet a szocializmus útján. Minket érdekel a jövőnk és mi soha többet nem bízunk a vak véletlenre hazánk és népünk sorsát.

„A népbarátok” végre megmutatták igazi arcukat azzal is, amikor azt bizonygatták, hogy a magyar népet nem érdekli a holnap és aki a jövőt hozza elő, az a néppel találja magát szemben.

Mi jogon merészelik rágalmazni a népet. És vajon milyen jövőt tartogatnak a magyarságnak azok, akik a munkások és parasztok kezéből ki akarják ragadni a hatalmat és ma polgári átalakulást követelnek? A válasz világos és világosan látjuk mi is, hogy ezeknek az elemeknek semmi közük a demokráciához, a párthoz, és csak ugródeszkának akarják használni türelmünket, hogy a párt vezetőinek rágalmazásával, tekintélyük aláásásával zavart keltsenek és ebben a zavarban megszerezhessék a hatalmat. Aljas céljaikat világosan tükrözik a nyugati kapitalista újságok,

a tőkés körök és a hazaáruló disszidensek „gratulációi...” Hát mi nem kérünk az olyan „demokrációból”, amelynek gróf Zichy tapsol nyugaton.

Ma, amikor társadalmi életünk demokratizálódásával együtt a nemzetgazdaság számos időszerű kérdését, (az ipar technikai színvonalának fejlesztését, a mezőgazdaság szocialista átszervezését és fokozását, a túlzott centralizáció megszüntetését, stb.) kell megoldanunk — tiltakozunk minden olyan kísérlet ellen, amely figyelmünket eltereli a lényeges, a fő kérdésekről.

Tiltakozunk minden olyan kísérlet ellen, amely a szólásszabadság ellen, a demokratizmus és sajtószabadság elvével visszaélve zavart akar kelteni sorainkban. Mi újságírók, akik a Tolna megyében is a hibák ellen, a XX. kongresszus szellemének érvényesüléséért, a párt egységéért küzdünk — ismerjük kortársaink gondjait, de ismerjük örömeit is, és élesen elítélünk minden olyan törekvést, amely a párt rágalalmazásával — a népet — minket, magunkat gyaláz meg.

Küzdünk a pártsajtó demokratizmusáért — hiszen a kommunista sajtó volt az, amely az elnyomás idején igazságot hirdetett a népnek és ez a sajtó ma a nép sajtója és szabadsága a nép szabadságával forrt össze. Mi napról napra igaz szóval szólunk a hibákról is, de ne sajnálja tőlünk senki, ha eredményeinket, nem rejtjük véka alá. Nem búsmagyarkodást, üres síránkozó fecsegést akarunk, hanem segíteni, segíteni szebbé, emberibbé alakítani életünket.

Akik a szemétdombon kapirgálnak, azoknak előbb-utóbb mocskos lesz a keze, és mi azt valljuk —, hogy aki a néphez szól, az tiszta kézbe vegye a tollat.

Így látjuk mi és ezért üdvözljük a Központi Vezetőség határozatát. A párt számíthat a fiatal magyar munkás paraszt értelmiségre — és mi azt várjuk, hogy a jövőben még bátrabban számítsen erre az erőre.

(*Tolnai Napló*, 1956. július 6.)

Sipos Gyula:

Tolnai túllicitálás

A Tolnai Napló július 6-i számában cikk jelent meg a Központi Vezetőség június 30-i határozatáról. A cikk megállapításokat közöl a DISZ Petőfi Körének vitáiról, egyes írók felszólalásáról. Ezekkel a megállapításokkal nem vitatkozom. Valaki helyeselhet, vagy helyteleníthet egyes